

Paa Vejen derhen mødte hun to Mænd, der bar en Sygebaare; og paa denne laa — blot tildækket med en Kappe — en gammel, udtæret Mand, der saae sig forvildet om med et Par store, blodsprængte, feberglødende Øjne. Helt uhyggelig tilmode henvendte hun sig til en Jernbanebetjent og spurgte, hvor Ventesalene var. Manden saae paa hende med et uforskammet Smil og sagde, at det maatte hun vist kunne lugte sig til; hun skulde bare gaa lige efter Næsen. Saa vendte hun ham Ryggen og skyndte sig videre. Udenfor en Række aabnede Fløjddøre, der afspærredes af Polit, stod igen en Samling Nysgerrige, der strakte Hals og løftede sig paa Tærne for at komme til at se. Hun maatte besværlig bane sig Vej gennem Sværmen, og nu mødte der hende et Syn, der fik hende til at standse.

Derinde over en stor, halvmørk Ventesals Gulv laa eller sad flere Hundrede af samme Slags fantastiske Pjalteskikkelser, som hun havde set paa Perronen: Mænd, Kvinder og Børn, graaskæggede Oldinge og Patteglutter, der laa ved Moderens Bryst. Nogle var næsten nøgne; mange havde blodige Bind om Panden eller Hænderne; alle var de gustne, udtærede og tilsmudsede, som havde de vandret dagevis i Sol og Støv. Det faldt straks i Øjnene, at den store, brogede Skare, hvori kun Kvindernes hvide Hovedklæder skabte en vis Ensartethed, var grupperet slægtsvis, havde samlet sig om Familieoverhovederne, af hvilke de fleste var smaa, sortøjede Mænd, klædt i lange Kaftaner med Bælte omkring Livet. Alle havde de Stave hos sig og et eller andet Drikkekar ved Bæltet. Mange af dem syntes overhovedet ikke at eje andet. Nogle medførte dog lidt Køkkentøj; og enkelte Steder saae man Bør-